

ща си: нъ той е отикна отъ себѣ си, и излѣзи горделиво презъ вратата на вѣнь.

Рушнимиръ е въ мгновеніе, когато Милорадъ съ десницата си неможаше да ся брани, най згодно време за отмъстеніе намѣрилъ, и чакалъ е още до дѣто му отидать най храбрѣтъ мъже на бой. А другытъ който бѣха останали да пазать, осѣтиха непріятельтъ, нъ за кратко время бѣха побѣждени. Тѣй е Рушнимиръ изненадѣино въ Милорадовата стажъ влѣзалъ, и него въ нѣговыжтъ дворъ заробилъ.

РУЖИЦА СЯ РАЗДѢЛЯВА ОТЪ БАЩА СИ.

Милорадъ седѣше вързанъ при огнището а Ружица бѣше клекнала при него и моляше ся Богу. Въ сичкыжтъ дворъ ся крало и разваляло немилостиво отъ непріятеля. А въ стажта е било мирно и страшно като въ тъмница; само Ружица тежко въздишаше и жалостно рече: Тѣзи рѣка, която е много невини освобождавала, да ся вързи!—О! Боже помози ты!—послѣ пакъ захвана: да плаче.

Милорадъ утѣшаваше Ружица съ тѣя речы: »Утѣши ся любезно мое дете, исуши сълзытъ си! Туй страданіе Богъ е проводилъ. Той ни причинява зло, за да не бѣде благо. Ный сме въ неговытъ рѣцѣ, безъ неговата волж не може нищо да бѣде. Азъ ся сега на Бога оставямъ. Той е—